USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **UNIMEX-INVEST, s.r.o.,** se sídlem Svojsíkova 1596/2, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2016, č. j. MSK 102173/2016, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 6. 2018, č. j. 22 A 175/2016 – 71,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) k žalobě žalobkyně vyslovil dne 15. 3. 2018 nicotnost v záhlaví označeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 14. 7. 2016, č. j. SMO/256780/16/Vnitř./Bar. Konečný rozsudek krajský soud doručil dne 26. 4. 2018 do datové schránky žalobkyně, následně však zjistil, že žalobkyně od 15. 3. 2018 neměla v obchodním rejstříku zapsaného žádného jednatele, nebyla tedy osoba, která by za ni byla oprávněna jednat ve smyslu § 33 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dospěl proto k závěru, že rozsudek nebyl žalobkyni účinně doručen, a postupem dle § 29 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (aplikovaným přiměřeně podle § 64 s. ř. s.) žalobkyni v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) ustanovil procesního opatrovníka. Podmínku nebezpečí z prodlení považoval krajský soud za splněnou, neboť konečný rozsudek nebyl účinně doručen žalobkyni, žalovaný však již v mezidobí podal proti rozsudku kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Při určení osoby opatrovníka soud nejprve oslovil jediného společníka žalobkyně V. N., která s výkonem funkce opatrovníka souhlasila, a protože ji soud považoval za osobu vhodnou ve smyslu § 29 odst. 4 o. s. ř., ustanovil ji opatrovníkem žalobkyně.

[2] Proti napadenému usnesení brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. Namítá, že ustanovení opatrovníka nebylo namístě, neboť žalobkyně má od 4. 6. 2018 jednatele

Ing. Petra Zdražila zvoleného do funkce dne 4. 6. 2018 společnicí žalobkyně V. N. Krajský soud pochybil, když si před vydáním napadeného usnesení neověřil aktuálnost informací v obchodním rejstříku. Navrhuje proto, aby napadené usnesení bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, a to jak z pohledu objektivní přípustnosti, tak z pohledu přípustnosti subjektivní. Dle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Podmínky objektivní přípustnosti kasační stížnosti jsou splněny, neboť kasační stížnost proti rozhodnutí o ustanovení procesního opatrovníka je přípustná (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 Azs 55/2008 – 79, ze dne 20. 12. 2013, č. j. 5 As 93/2013 – 19, či ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 192/2012 – 30).

[4] Zčásti jsou splněny i podmínky subjektivní přípustnosti, neboť kasační stížnost podal účastník řízení o žalobě. Subjektivní přípustnost kasační stížností se však nevyčerpává tím, že ji podá účastník řízení. Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 – 33, ze dne 13. 9. 2012, č. j. 3 As 73/2012 – 20, či ze dne 19. 11. 2013, č. j. 1 Ans 16/2013 - 46).

[5] Rozhodnutím o ustanovení procesního opatrovníka žalobkyni soud upravuje výhradně práva a povinnosti žalobkyně. Jen tomuto účastníkovi by proto mělo být rozhodnutí také doručováno. Žalovanému se tímto rozhodnutím žádná práva nezakládají, nemění ani neruší, rovněž se mu neukládají žádné povinnosti. Nejsou jím ani nikterak upravována, natož krácena jeho procesní práva v řízení. Podal-li tedy žalovaný kasační stížnost proti rozhodnutí soudu, kterým byla upravena výhradně práva jiného účastníka řízení, a kdy navíc je povahou věci zcela vyloučeno, aby byla jakkoliv dotčena jeho práva vlastní, ať již hmotná nebo procesní, je nutno takovýto návrh hodnotit jako návrh podaný osobou zjevně k tomu neoprávněnou.

[6] Na tomto hodnocení nemění nic ani skutečnost, že krajský soud své rozhodnutí, jímž žalobkyni osvobodil od soudních poplatků, doručil i žalovanému a poučil ho o možnosti podat kasační stížnost. Již ve svém usnesení ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 – 36 Nejvyšší správní soud deklaroval, že nesprávné poučení účastníka o možnosti podat kasační stížnost její přípustnost nezakládá.

[7] Kasační stížnost byla podána osobou zjevně k tomu neoprávněnou, Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písmeno c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[8] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu